

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

1959 – 50 - 2009

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΥΠΟΘΕΣΗ ΚΥΡΙΑΖΗΣ κατά ΕΛΛΑΔΑΣ

(Προσφυγή αριθ. 35806/07)

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ

4 Ιουνίου 2009

Η παρούσα απόφαση θα καταστεί οριστική σύμφωνα με τους όρους που προβλέπονται από το άρθρο 44 § 2 της Σύμβασης. Μπορεί να υποστεί τυπικές διορθώσεις.

Στην υπόθεση Κυριαζής κατά Ελλάδας,

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (πρώτο τμήμα), συνεδριάζοντας σε τμήμα αποτελούμενο από τους:

Nina Vajić, *πρόεδρο,*

Χρήστο Ροζάκη,

Anatoly Kovler,
Elisabeth Steiner,
Khanlar Hajiyev,
Dean Spielmann,
Sverre Erik Jebens, *δικαστές,*

και τον Søren Nielsen, *γραμματέα τμήματος.*

Αφού διασκέφθηκε σε συμβούλιο στις 14 Μαΐου 2009,

Εκδίδει την πιο κάτω απόφαση, η οποία ελήφθη την ημερομηνία αυτή:

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η υπόθεση έχει εισαχθεί με μία προσφυγή (αριθ. 35806/07) στρεφόμενη κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας από έναν υπήκοο του Κράτους αυτού, τον κύριο Σπυρίδωνα Κυριαζή («ο προσφεύγων»), ο οποίος προσέφυγε ενώπιον του Δικαστηρίου στις 2 Αυγούστου 2007 δυνάμει του άρθρου 34 της Σύμβασης για την προστασία των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και των Θεμελιωδών Ελευθεριών («η Σύμβαση»).

2. Ο προσφεύγων εκπροσωπείται από τον κύριο Β. Χειρδάρη, δικηγόρο του Συλλόγου της Αθήνας. Η Ελληνική Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπείται από τους απεσταλμένους του αντιπροσώπου της, κύριο Σ. Σπυρόπουλο, πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, και την κυρία Σ. Αλεξανδρίδου, δικαστική αντιπρόσωπο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

3. Στις 29 Απριλίου 2008, η πρόεδρος του πρώτου τμήματος αποφάσισε να κοινοποιήσει στην Κυβέρνηση τις αιτιάσεις τις ελκόμενες από την διάρκεια της διαδικασίας και την έλλειψη προσφυγής προς τον σκοπό αυτό. Όπως επιτρέπει το άρθρο 29 § 3 της Σύμβασης, αποφασίσθηκε επιπλέον να αποφανθεί το τμήμα συγχρόνως επί του παραδεκτού και επί της ουσίας.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

I. ΟΙ ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΤΗΣ ΥΠΟΘΕΣΗΣ

4. Ο προσφεύγων γεννήθηκε το 1982 και κατοικεί στην Αθήνα.

5. Στις 3 Ιουλίου 2002, ο προσφεύγων παρουσιάστηκε στο αστυνομικό τμήμα της περιοχής του και κατέθεσε μήνυση κατά της Α.Π., ιδιοκτήτριας ενός γραφείου

ενοικίασης αυτοκινήτων, ισχυριζόμενος ότι η κακή κατάσταση στην οποία βρίσκονταν οι υαλοκαθαριστήρες του μισθωμένου αυτοκινήτου που οδηγούσε ήταν η αιτία ενός ατυχήματος του οποίου αυτός και ο συνεπιβάτης του έπεσαν θύματα, στις 5 Απριλίου 2002. Ο προσφεύγων δήλωσε ότι «Θέλω να παραστώ ως πολιτικώς ενάγων για την ηθική και σωματική βλάβη και την υλική ζημία που υπέστην εξαιτίας του ατυχήματος», διόρισε έναν δικηγόρο για να τον εκπροσωπεί, κατέθεσε τρία σχετικά έγγραφα σε στήριξη των ισχυρισμών του και πρότεινε τρεις μάρτυρες. Μετά την ολοκλήρωση της προανάκρισης που διεξήχθη, η Α.Π. παραπέμφθηκε στο ακροατήριο, με κλήση του εισαγγελέα της 15 Μαΐου 2006.

6. Η συζήτηση ενώπιον του Πλημμελειοδικείου Ορεστιάδας έλαβε χώρα, μετά από μία αναβολή, στις 7 Νοεμβρίου 2006. Ο προσφεύγων δήλωσε παράσταση πολιτικής αγωγής και ζήτησε 10 ευρώ για την ηθική βλάβη, αναφέροντας ότι επιφυλασσόταν του δικαιώματός του να διεκδικήσει τις πρόσθετες αξιώσεις του ενώπιον των πολιτικών δικαστηρίων. Στην συνέχεια, ο πληρεξούσιος δικηγόρος του προσφεύγοντος ζήτησε την αναβολή της υπόθεσης για να γίνει νέα πραγματογνωμοσύνη των υαλοκαθαριστήρων και να προσκομιστεί ενώπιον του δικαστηρίου. Το δικαστήριο απέρριψε το αίτημα αυτό, λαμβάνοντας υπόψη το διάστημα που παρήλθε από την ημερομηνία του ατυχήματος και την φυσιολογική φθορά που είχαν υποστεί εν τω μεταξύ οι επίδικοι υαλοκαθαριστήρες.

7. Στο τέλος της συζήτησης, κατά την διάρκεια της οποίας ο προσφεύγων και ο συνήγορός του ακούστηκαν και κατέθεσαν έγγραφα, το δικαστήριο απάλλαξε την Α.Π., κρίνοντας ότι η κατάσταση των υαλοκαθαριστήρων δεν είχε ευθύνη για το ατύχημα, όπως εξάλλου αυτό προέκυπτε από την έκθεση πραγματογνωμοσύνης της 11 Απριλίου 2002 (απόφαση αριθ. 523/2006). Το δικαστήριο έκρινε ειδικότερα ότι η αποκλειστική ευθύνη του ατυχήματος ανήκε στον προσφεύγοντα, ο οποίος δεν είχε επιδείξει την απαιτούμενη προσοχή και κινούνταν με υπερβολική ταχύτητα και τούτο παρά την γλιστερή κατάσταση του οδοστρώματος και την επικινδυνότητα του σημείου όπου συνέβη το ατύχημα. Στο σημείο αυτό, το δικαστήριο επικαλέστηκε την τελεσίδικη καταδίκη του προσφεύγοντος για τα ίδια πραγματικά περιστατικά με την απόφαση αριθ. 3008/2004 του Πλημμελειοδικείου Αθηνών. Η απόφαση αριθ. 523/2006 καθαρογράφηκε στις 23 Φεβρουαρίου 2007. Στην Ελλάδα, η πολιτική αγωγή δεν έχει το δικαίωμα να προσφύγει απευθείας ενώπιον του Αρείου Πάγου, αλλά μόνον μέσω του εισαγγελέως του ανωτάτου δικαστηρίου.

8. Στις 2 Μαρτίου 2007, ο προσφεύγων ζήτησε από τον εισαγγελέα του Αρείου Πάγου να ασκήσει αίτηση αναίρεσης κατά της απόφασης αριθ. 523/2006 του Πλημμελειοδικείου.

9. Στις 6 Μαρτίου 2007, ο εισαγγελέας απέρριψε την αίτηση αυτή με ένα σημείωμα αιτιολογημένο δια μακρών.

II. ΤΟ ΕΦΑΡΜΟΣΤΕΟ ΕΘΝΙΚΟ ΔΙΚΑΙΟ ΚΑΙ Η ΠΡΑΚΤΙΚΗ

10. Η εφαρμοστέα διάταξη του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας έχει ως εξής:

Άρθρο 83

«Η δήλωση του πολιτικώς ενάγοντος γίνεται είτε στην έγκληση είτε με άλλο έγγραφο, έως την περάτωση της ανάκρισης (...).»

11. Σύμφωνα με την κρατούσα νομολογία, οι όροι «θέλω να παραστή ως πολιτικώς ενάγων» ή «θα παραστή ως πολιτικώς ενάγων» αναφέρονται στο μέλλον και, ως εκ τούτου, δεν συνιστούν νόμιμη δήλωση παράστασης πολιτικής αγωγής (Άρειος Πάγος αριθ. 2/2002, 193/2002, 275/2002, 492/2002, 647/2003, 577/2005, 580/2005). Εν τούτοις, ένα τμήμα της νομολογίας εφαρμόζει κριτήρια λιγότερο αυστηρά και θεωρεί ότι αν, κατά την κατάθεση της έγκλησής του, ο ενδιαφερόμενος καταθέσει και γραμμάτιο παράστασης πολιτικής αγωγής ή διορίσει έναν δικηγόρο για να τον αντιπροσωπεύει, τούτο σημαίνει ότι αυτός ασκεί ενώπιον του ποινικού δικαστηρίου την αγωγή αποζημίωσης για την αποκατάσταση της ηθικής βλάβης που υπέστη εξαιτίας της καταγγεληθείσας πράξης και ότι αποσκοπεί να είναι αμέσως παρών κατά την προδικασία, έτσι ώστε να απολαύσει όλα τα δικαιώματα που παρέχονται από τον νόμο στην πολιτική αγωγή (Άρειος Πάγος αριθ. 1574/2001 και 1681/2002). Σε μία πιο πρόσφατη απόφασή της (αριθ. 7/2006), η Ολομέλεια του Αρείου Πάγου σημείωσε τα ακόλουθα:

«Η δήλωση [παράστασης πολιτικής αγωγής] πρέπει να διατυπώνεται κατά τρόπο σαφή, βέβαιο και ανεπιφύλακτο (...) και να μην αναφέρεται στο μέλλον αλλά στο παρόν (...). Δεν είναι όμως απαραίτητη, κατά νόμο, η χρήση στην ως άνω διατύπωση συγκεκριμένου τρόπου εκφράσεως, αλλά αρκεί, από το κείμενο της δηλώσεως ή και της διαλαμβάνουσας αυτή εγκλήσεως (...), να

προκύπτει ότι το νόημα της διατυπωθείσας δηλώσεώς του ήταν η άμεση παράσταση αυτού κατά την προδικασία με σκοπό την απόκτηση των δικαιωμάτων που παρέχει ο νόμος στον πολιτικώς ενάγοντα (...).»

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΝΟΜΙΚΟ ΜΕΡΟΣ

I. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6 § 1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑΣ

12. Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η διάρκεια της διαδικασίας παραγνώρισε την αρχή της «λογικής προθεσμίας», όπως αυτή προβλέπεται από το άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης, το οποίο έχει ως εξής:

«1. Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθή (...) εντός λογικής προθεσμίας υπό (...) δικαστηρίου (...), το οποίον θα αποφασίση (...) επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αστικής φύσεως (...)»

A. Επί του παραδεκτού

13. Το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η προσφυγή δεν είναι προδήλως αβάσιμη με την έννοια του άρθρου 35 § 3 της Σύμβασης. Το Δικαστήριο σημειώνει επιπλέον ότι αυτή δεν προσκρούει σε κανέναν άλλο λόγο απαραδέκτου. Πρέπει λοιπόν να κηρυχθεί παραδεκτή.

B. Επί της ουσίας

1. Περίοδος που πρέπει να ληφθεί υπόψη

14. Η Κυβέρνηση ισχυρίζεται ότι το σημείο εκκίνησης της επίδικης διαδικασίας πρέπει να οριστεί στις 7 Νοεμβρίου 2006, ημερομηνία κατά την οποία ο προσφεύγων παρουσιάστηκε στο ακροατήριο του Πλημμελειοδικείου Ορεστιάδας και δήλωσε παράσταση πολιτικής αγωγής. Πριν από την ημερομηνία αυτή, ο προσφεύγων δεν είχε συμμετάσχει στην διαδικασία, αφού, κατά τον χρόνο κατάθεσης της μήνυσής του, είχε περιοριστεί να δηλώσει την πρόθεσή του να παρασταθεί ως πολιτικώς ενάγων στο μέλλον.

15. Ο προσφεύγων αντικρούει την θέση αυτή, θεωρώντας ότι πρόκειται για μία πολύ τυπολατρική προσέγγιση. Υπογραμμίζει ότι, κατά την κατάθεση της μήνυσής του, δήλωσε ότι επιθυμούσε να δηλώσει παράσταση πολιτικής αγωγής και ότι όρισε επίσης έναν δικηγόρο για να τον εκπροσωπεί, δείχνοντας έτσι την βούλησή του να συμμετάσχει στην προκαταρκτική διαδικασία και να επικαλεστεί το σύνολο των δικαιωμάτων που αναγνωρίζονται από τον νόμο στον πολιτικώς ενάγοντα.

16. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι η νομολογία του Αρείου Πάγου δεν είναι πάγια επί του ζητήματος κατά πόσον η χρήση των όρων «θέλω να δηλώσω παράσταση πολιτικής αγωγής» ή «θα δηλώσω παράσταση πολιτικής αγωγής» εμπεριέχει ή όχι νόμιμη δήλωση παράστασης πολιτικής αγωγής (βλέπε πιο πάνω παράγραφο 11) και σημειώνει ότι δεν είναι της αρμοδιότητός του να αποφανθεί υπέρ της μιας ή της άλλης γνώμης. Εν τούτοις, εκτιμά ότι, για τις ανάγκες της προκείμενης διαφοράς, η δήλωση του προσφεύγοντος, κατά την κατάθεση της μήνυσής του, ότι ήθελε να δηλώσει παράσταση πολιτικής αγωγής, του αρκεί για να κρίνει ότι, με την δήλωση αυτή, ο προσφεύγων εκκίνησε την διαδικασία που έτεινε στην αποκατάσταση, έστω και συμβολική, των δικαιωμάτων του αστικής φύσεως (βλέπε, *mutatis mutandis*, *Perez κατά Γαλλίας* [GC], αριθ. 47287/99 § 70, CEDH 2004-I).

17. Συνεπώς, η περίοδος που πρέπει να ληφθεί υπόψη άρχισε στις 3 Ιουλίου 2002, με την κατατεθείσα από τον προσφεύγοντα μήνυση, και έληξε στις 6 Μαρτίου 2007, ημερομηνία κατά την οποία ο εισαγγελέας του Αρείου Πάγου απέρριψε την αίτηση του προσφεύγοντος για την κατάθεση μιας αίτησης αναίρεσης κατά της απόφασης αριθ. 523/2006 του Πλημμελειοδικείου Ορεστιάδας. Αυτή διήρκεσε επομένως τέσσερα έτη και περισσότερο από οκτώ μήνες, για έναν βαθμό δίκαιοδοσίας.

2. Λογικός χαρακτήρας της διάρκειας της διαδικασίας

18. Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η υπόθεση αυτή είχε υπερβολική διάρκεια.

19. Για την Κυβέρνηση, η διάρκεια της διαδικασίας εξηγείται ειδικότερα από την πολυπλοκότητα της υπόθεσης και των διαφόρων ανακριτικών πράξεων που έπρεπε να ολοκληρωθούν κατά την προανάκριση.

20. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι ο εύλογος χαρακτήρας της διάρκειας μιας διαδικασίας εκτιμάται σύμφωνα με τις συνθήκες της υπόθεσης και λαμβανομένων υπόψη των κριτηρίων που έχουν καθιερωθεί από την νομολογία του, και ειδικότερα της πολυπλοκότητας της υπόθεσης, της συμπεριφοράς των προσφευγόντων και

εκείνης των αρμοδίων αρχών, καθώς και του αντικειμένου της διαφοράς για τους ενδιαφερόμενους (βλέπε, μεταξύ πολλών άλλων, *Frydlender κατά Γαλλίας* [GC], αριθ. 30979/96, § 43, CEDH 2000-VII).

21. Το Δικαστήριο έχει χειριστεί πολλές φορές υποθέσεις που εγείρουν ζητήματα παρόμοια με εκείνα της προκείμενης υπόθεσης και έχει διαπιστώσει την παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης (βλέπε την πιο πάνω απόφαση *Frydlender*).

22. Αφού εξέτασε όλα τα στοιχεία που του υποβλήθηκαν, το Δικαστήριο θεωρεί ότι η Κυβέρνηση δεν εξέθεσε κανένα γεγονός ή επιχείρημα που να μπορεί να οδηγήσει σε διαφορετικό συμπέρασμα στην παρούσα περίπτωση. Λαμβανομένης υπόψη της νομολογίας του επί του ζητήματος αυτού, το Δικαστήριο εκτιμά ότι, εν προκειμένω, η διάρκεια της επίδικης διαδικασίας ήταν υπερβολική και δεν συνάδει προς την απαίτηση της «λογικής προθεσμίας».

Κατά συνέπεια, υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1 ως προς τη διάρκεια της επίδικης διαδικασίας.

II. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΝΟΥΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 13 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΣΕ ΜΙΑ ΔΙΚΗ ΜΕΣΑ ΣΕ ΛΟΓΙΚΗ ΠΡΟΘΕΣΜΙΑ

23. Ο προσφεύγων παραπονείται επίσης για το γεγονός ότι στην Ελλάδα δεν υπάρχει δικαστήριο στο οποίο μπορεί κάποιος να απευθυνθεί για να παραπονεθεί για την υπερβολική διάρκεια της διαδικασίας. Αυτός επικαλείται το άρθρο 13 της Σύμβασης, το οποίο έχει ως εξής:

«Παν πρόσωπον του οποίου τα αναγνωριζόμενα εν τη (...) Συμβάσει δικαιώματα και ελευθερίες παρεβιάσθησαν, έχει το δικαίωμα πραγματικής προσφυγής ενώπιον εθνικής αρχής, έστω και αν η παραβίασις διεπράχθη υπό προσώπων ενεργούντων εν τη εκτελέσει των δημοσίων καθηκόντων των.»

24. Η Κυβέρνηση, θεωρώντας ότι δεν υπήρξε εν προκειμένω υπέρβαση της λογικής προθεσμίας, αμφισβητεί την θέση αυτή.

A. Επί του παραδεκτού

25. . Το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η αιτίαση αυτή δεν είναι προδήλως αβάσιμη με την έννοια του άρθρου 35 § 3 της Σύμβασης. Το Δικαστήριο σημειώνει επιπλέον ότι αυτή δεν προσκρούει σε κανέναν άλλο λόγο απαραδέκτου. Πρέπει λοιπόν να κηρυχθεί παραδεκτή.

B. Επί της ουσίας

26. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι το άρθρο 13 εγγυάται μία πραγματική προσφυγή ενώπιον εθνικού δικαστηρίου που να επιτρέπει την προσφυγή κατά της παραβίασης της υποχρέωσης, η οποία επιβάλλεται από το άρθρο 6 § 1, να εκδικάζονται οι υποθέσεις μέσα σε λογική προθεσμία (βλέπε *Kudla κατά Πολωνίας* [GC], no. 30210/96, § 156, CEDH 2000-XI).

27. Εξάλλου, το Δικαστήριο είχε ήδη την ευκαιρία να διαπιστώσει ότι η ελληνική έννομη τάξη δεν προσφέρει στους ενδιαφερόμενους μία πραγματική προσφυγή με την έννοια του άρθρου 13 της Σύμβασης που να τους επιτρέπει να προβάλουν τις αιτιάσεις τους κατά της διάρκειας μιας διαδικασίας (*Κόντη-Αρβανίτη κατά Ελλάδας*, no. 53401/99, §§ 29-30, 10 Απριλίου 2003). Το Δικαστήριο δεν διακρίνει εν προκειμένω κανένα λόγο για να παρακάμψει την νομολογία αυτή, πολύ περισσότερο αφού η Κυβέρνηση δεν βεβαιώνει ότι η ελληνική έννομη τάξη έχει αποκτήσει εν τω μεταξύ μία τέτοια προσφυγή.

28. Συνεπώς, το Δικαστήριο εκτιμά ότι εν προκειμένω υπήρξε παραβίαση του άρθρου 13 της Σύμβασης λόγω της απουσίας στο εθνικό δίκαιο μιας προσφυγής που θα επέτρεπε στον προσφεύγοντα να επιτύχει την κύρωση της παραβίασης του δικαιώματός του να δικαστεί η υπόθεσή του μέσα σε λογική προθεσμία, με την έννοια του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης.

III. ΕΠΙ ΤΩΝ ΥΠΟΛΟΙΠΩΝ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΩΝ ΠΑΡΑΒΙΑΣΕΩΝ

29. Επικαλούμενος το άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης, σε συνδυασμό με το άρθρο 13, ο προσφεύγων καταγγέλλει πολλές παραβιάσεις του δικαιώματός του για δίκαιη δίκη. Παραπονείται, καταρχήν, για την διεξαγωγή των αποδείξεων από το Πλημμελειοδικείο και, ειδικότερα, για την απόρριψη των αιτημάτων του για την διενέργεια νέας πραγματογνωμοσύνης για τους επίδικους υαλοκαθαριστήρες και για την προσκομιδή τους στο ακροατήριο. Αυτός διακρίνει επίσης σε αυτό μία παραβίαση του δικαιώματός του πρόσβασης σε δικαστήριο. Κατά δεύτερο λόγο, ο

προσφεύγων παραπονείται για το γεγονός ότι, κατά την δίκη κατά της Α.Π., στην οποία είχε δηλώσει παράσταση πολιτικής αγωγής, του αποδόθηκε η ευθύνη του ατυχήματος. Ισχυρίζεται ότι, με τον τρόπο αυτό, το δικαστήριο αντέστρεψε τους ρόλους αποδίδοντάς του εκείνον του κατηγορουμένου. Ο προσφεύγων παραπονείται τέλος για μία παραβίαση της αρχής της ισότητας των όπλων για τον λόγο ότι δεν μπορούσε να προσφύγει απευθείας στον Άρειο Πάγο με αίτηση αναίρεσης της απόφασης που απάλλαξε την κατηγορούμενη, ενώ ο εισαγγελέας, από την πλευρά του, είχε ένα τέτοιο δικαίωμα.

Επί του παραδεκτού

30. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι, σύμφωνα με τους όρους του άρθρου 19 της Σύμβασης, έχει ως αποστολή να εξασφαλίζει τον σεβασμό των υποχρεώσεων που απορρέουν από την Σύμβαση για τα Συμβαλλόμενα Μέρη. Ειδικότερα, δεν είναι αρμόδιο να κρίνει τα πραγματικά ή νομικά σφάλματα που φέρονται να έχουν διαπραχθεί από ένα εθνικό δικαστήριο, εκτός αν και στο μέτρο που θα μπορούσαν να προσβάλουν τα δικαιώματα και τις ελευθερίες που προστατεύονται από την Σύμβαση (βλέπε, ειδικότερα, *Garcia Ruiz κατά Ισπανίας* [GC], αριθ. 30544/96, § 28, CEDH 1999-I). Το Δικαστήριο δεν μπορεί να εκτιμήσει το ίδιο τα πραγματικά στοιχεία που οδήγησαν ένα εθνικό δικαστήριο να υιοθετήσει μία συγκεκριμένη απόφαση αντί μιας άλλης, διότι, διαφορετικά, θα αναδεικνυόταν δικαστής τετάρτου βαθμού και θα παραγνώριζε τα όρια της αποστολής του (βλέπε, *mutatis mutandis*, *Kemmache κατά Γαλλίας* (αριθ. 3), 24 Νοεμβρίου 1994, § 44, série A no. 296-C). Το Δικαστήριο έχει μοναδική αποστολή, σε σχέση με το άρθρο 6 της Σύμβασης, να εξετάζει τις προσφυγές που υποστηρίζουν ότι τα εθνικά δικαστήρια παραγνώρισαν συγκεκριμένες δικονομικές εγγυήσεις, οι οποίες αναφέρονται στην διάταξη αυτή, ή ότι η διεξαγωγή μιας διαδικασίας στο σύνολό της δεν εξασφάλισε δίκαιη δίκη στον προσφεύγοντα (βλέπε, μεταξύ πολλών άλλων, *Donadze κατά Γεωργίας*, αριθ. 74644/01, §§ 30-31, 7 Μαρτίου 2006).

31. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει εξάλλου ότι η Σύμβαση δεν εγγυάται αυτό καθαυτό το δικαίωμα της πρόκλησης της άσκησης ποινικής δίωξης ή της ποινικής καταδίκης τρίτων (βλέπε *Calvelli και Ciglio κατά Ιταλίας* [GC], αριθ. 32967/96, § 51, CEDH 2002-I, πιο πάνω αναφερόμενη *Perez κατά Γαλλίας*). Εξάλλου, σημειώνει ότι η δράση του πολιτικώς ενάγοντος είναι θεμελιωδώς διακεκριμένη εκείνης του εισαγγελέως, ο οποίος αντιπροσωπεύει την δημόσια αρχή και είναι επιφορτισμένος με

την υπεράσπιση του δημοσίου συμφέροντος (βλέπε, *Ζερβάκης κατά Ελλάδας* (déc.), αριθ. 64321/01, 29 Νοεμβρίου 2001, *Guigue και SGEN-CFDT κατά Γαλλίας* (déc.), αριθ. 59821/00, CEDH 2004-I).

32. Εν προκειμένω, το Δικαστήριο εκτιμά ότι, με το πρόσχημα ότι παραπονείται για την προσβολή του δικαιώματός του πρόσβασης σε δικαστήριο και για την παραβίαση της αρχής της ισότητας των όπλων, ο προσφεύγων προσπαθεί απλώς να επανέλθει στην εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών και την διεξαγωγή των αποδείξεων που πραγματοποιήθηκαν από το Πλημμελειοδικείο Ορεστιάδας και τον Εισαγγελέα του Αρείου Πάγου. Όμως, εκτός αν ήθελε να καταστήσει εαυτό δικαστή τετάρτου βαθμού, το Δικαστήριο δεν είναι αρμόδιο να αποφανθεί ούτε σχετικά με την ταυτότητα του ατόμου που ήταν υπεύθυνο για το ατύχημα από το οποίο προήλθε η παρούσα διαφορά ούτε σχετικά με τον τρόπο με τον οποίο το Πλημμελειοδικείο και ο Εισαγγελέας του Αρείου Πάγου ερμήνευσαν και εφάρμοσαν το προσήκον εθνικό δίκαιο και εκτίμησαν τα αποδεικτικά στοιχεία που προσκομίστηκαν ενώπιόν τους. Τούτο ισχύει ακόμη περισσότερο από την στιγμή που το Δικαστήριο δεν διακρίνει κάποια ένδειξη αυθαιρεσίας στην εξέταση της διαφοράς ή παραβίαση των δικονομικών δικαιωμάτων του προσφεύγοντος, ο οποίος είχε την εύλογη δυνατότητα να υποστηρίξει την υπόθεσή του σε ό,τι αφορά τα αστικά συμφέροντά του. Το Δικαστήριο σημειώνει, εξάλλου, ότι ο εισαγγελέας αιτιολόγησε προσηκόντως την απόφασή του να μην ασκήσει αίτηση αναίρεσης κατά της απαλλακτικής απόφασης που εκδόθηκε από το πιο πάνω αναφερόμενο δικαστήριο. Λαμβάνοντας υπόψη την διαπίστωση αυτή, το Δικαστήριο δεν θεωρεί απαραίτητο να τοποθετηθεί περαιτέρω στο πεδίο του άρθρου 13, αφού οι απαιτήσεις του τελευταίου είναι πράγματι λιγότερο αυστηρές από εκείνες του άρθρου 6 § 1 και απορροφώνται από αυτό εν προκειμένω (βλέπε, μεταξύ άλλων, *Sporrong et Lönnroth κατά Σουηδίας*, 23 Σεπτεμβρίου 1982, § 88, série A no. 52).

33. Έπεται ότι αυτό το τμήμα της προσφυγής είναι προδήλως αβάσιμο και πρέπει να απορριφθεί, κατ'εφαρμογή του άρθρου 35 §§ 3 και 4 της Σύμβασης.

IV. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

34. Σύμφωνα με το άρθρο 41 της Σύμβασης,

«Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Σύμβασης ή των Πρωτοκόλλων της και εάν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλομένου Μέρους επιτρέπει την ατελή μόνον επανόρθωση των συνεπειών της παραβίασης αυτής, το Δικαστήριο επιδικάζει στον ζημιωθέντα διάδικο, εφόσον συντρέχει λόγος, μία δίκαιη ικανοποίηση.»

A. Ζημία

35. Ο προσφεύγων αξιώνει 25.000 ευρώ για την ηθική βλάβη που υποστηρίζει ότι υπέστη.

36. Η Κυβέρνηση ισχυρίζεται ότι μία διαπίστωση παραβίασης θα συνιστούσε αφ'εαυτής επαρκή δίκαιη ικανοποίηση.

37. Το Δικαστήριο εκτιμά ότι η παράταση της επίδικης διαδικασίας πέρα από την «λογική προθεσμία» προκάλεσε στον προσφεύγοντα μία βέβαιη ηθική βλάβη, η οποία αιτιολογεί την χορήγηση μιας αποζημίωσης. Αποφαινόμενο κατά δίκαιη κρίση, σύμφωνα με το άρθρο 41, του επιδικάζει 4.000 ευρώ για την αιτία αυτή, πλέον οποιουδήποτε ποσού που μπορεί να οφείλεται ως φόρος.

B. Έξοδα και δικαστική δαπάνη

38. Ο προσφεύγων αξιώνει επίσης, προσκομίζοντας το σχετικό τιμολόγιο, 3.000 ευρώ έκαστος για τα έξοδα και την δικαστική δαπάνη στα οποία υποβλήθηκε ενώπιον του Δικαστηρίου.

39. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι το ποσό αυτό είναι υπερβολικό και ότι το προς επιδίκαση ποσό δεν μπορεί να υπερβαίνει τα 1.000 ευρώ.

40. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι η επιδίκαση εξόδων και δικαστικής δαπάνης στη βάση του άρθρου 41 προϋποθέτει την απόδειξη της πραγματικότητας, της αναγκαιότητάς τους και, επιπλέον, του εύλογου χαρακτήρα του ύψους τους (*Ιατρίδης κατά Ελλάδας* [GC], no. 31107/96, § 54, CEDH 2000-XI).

41. Εν προκειμένω, λαμβανομένων υπόψη των στοιχείων που έχει στην κατοχή του και πιο πάνω αναφερομένων κριτηρίων, το Δικαστήριο κρίνει εύλογο να επιδικάσει στον προσφεύγοντα το ποσό των 1.500 ευρώ για τα έξοδα και την δικαστική δαπάνη, πλέον οποιουδήποτε ποσού που μπορεί να οφείλεται ως φόρος από αυτούς.

Γ. Τόκοι υπερημερίας

42. Το Δικαστήριο κρίνει προσήκον να βασίσει το επιτόκιο των τόκων υπερημερίας στο επιτόκιο δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας προσαυξημένο κατά τρεις εκατοστιαίες μονάδες.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, ΟΜΟΦΩΝΑ,

1. *Κηρύσσει* την προσφυγή παραδεκτή ως προς τις αιτιάσεις τις ελκόμενες από την υπερβολική διάρκεια της διαδικασίας και την έλλειψη πραγματικής εθνικής προσφυγής προς τούτο και απαράδεκτη κατά τα λοιπά.

2. *Αποφαίνεται* ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης.

3. *Αποφαίνεται* ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 13 της Σύμβασης.

4. *Αποφαίνεται*

α) ότι το εναγόμενο Κράτος οφείλει να καταβάλει προς τον προσφεύγοντα, μέσα σε τρεις μήνες από την ημέρα κατά την οποία η απόφαση θα καταστεί τελεσίδικη σύμφωνα με το άρθρο 44 § 2 της Σύμβασης, 4.000 (τέσσερις χιλιάδες) ευρώ για την ηθική βλάβη και 1.500 (χίλια πεντακόσια) ευρώ για τα έξοδα και την δικαστική δαπάνη, πλέον οποιουδήποτε ποσού που μπορεί να οφείλεται ως φόρος,

β) ότι, από τη λήξη της προθεσμίας αυτής και μέχρι την καταβολή, τα ποσά αυτά θα προσαυξηθούν με τόκους υπολογιζόμενους με επιτόκιο ίσο με το επιτόκιο δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, το οποίο θα ισχύει κατά την εν λόγω περίοδο, προσαυξημένο κατά τρεις εκατοστιαίες μονάδες.

5. *Απορρίπτει* το αίτημα δίκαιης ικανοποίησης κατά τα λοιπά.

Συντάχθηκε στη γαλλική γλώσσα και στη συνέχεια κοινοποιήθηκε εγγράφως στις 4 Ιουνίου 2009 κατ'εφαρμογή του άρθρου 77 §§ 2 και 3 του κανονισμού.

(υπογραφή)

Søren Nielsen

Γραμματέας

(υπογραφή)

Nina Vajić

Πρόεδρος